

QUIERO SER COMO BECKHAM

Gurinder Chadha



Curs 2003-2004

Sinopsi

Jess, una noia d'origen pakistanès, viu sota les pressions de la seva família, que pretén que continuï les tradicions i trobi un bon marit. Però ella té un altre somni: vol ser una gran jugadora de futbol. Gràcies als suport de la seva amiga Jules aconseguirà entrar en un equip femení i jugar en competicions. Aquest fet genera un greu enfrontament familiar, perquè consideren que una noia hindú no pot practicar aquest esport.

Objectius pedagògics

El film que proposem relata la història de dues noies que hauran de superar tota una sèrie de prejudicis socials per tal de poder realitzar allò que volen. De manera inusual i atrevida, el film es converteix en una bona proposta que s'allunya de la representació habitual d'un cinema que proposa una imatge de l'adolescència frívola i despreocupada. Sense deixar de banda el sentit de l'humor, la directora atorga a les protagonistes importància i responsabilitat, així com capacitat d'expressar i lluitar per allò que desitgen. D'altra banda, destaquem l'habilitat del film per posar en crisi els falsos estereotips a través dels quals regulem la construcció dels gèneres



GUIA DIDÀCTICA - SECUNDÀRIA

Títol original: *Bend it Like Beckham*

Direcció: Gurinder Chadha

Guió: Gurinder Chadha, Paul Mayeda Berges, Guljit Bindra

Producció: Deepak Nayar, Gurinder Chadha. Gran Bretanya, 2002

Interpretació: Parminder K. Nagra, Keira Knightley, Jonathan Rhys-Meyers, Anupam Kher, Archie Panjabi, Shaznay Lexis, Frank Harper

Versió: anglesa, subtitulada al castellà

Durada: 112 minuts



Protagonistes insòlites

Bend it Like Beckham centra la seva història en l'aspiració de dues noies, Jess i Jules, que comparteixen un objectiu comú: jugar a futbol i, si pot ser, professionalment. A partir d'una elecció que, aparentment, es podria viure amb tota naturalitat, la seva decisió acaba portant-les a una lluita constant que es vertebrava a partir de dues suposades limitacions que el film, sempre amb clau d'humor, denuncia constantment: el fet de ser noies i el plantejament d'un conflicte intergeneracional amb les seves famílies.

Jugar a futbol, per més que es tracti d'un esport popular i a l'abast de tothom, és una activitat que es considera eminentment masculina. Si bé és cert que es tracta d'un esport en què els nois i les noies poden jugar de forma simultània o conjunta en espais d'esbarjo, sembla que quan hi ha noies que hi juguen sempre acaben per aparèixer algunes pressions; per exemple, la que es representa quan Jess juga, sempre amb un noi que li fa la burla. L'exclusió radical, però, es planteja més seriosament en el moment en què alguna vulgui dedicar-s'hi professionalment. No hi ha lloc per a elles. L'única categoria a què tenen accés és la semiprofessional.

Amb tot, l'exclusió de les protagonistes en aquest terreny no és

només la reacció que la seva suposada intromissió desencadena en aquest escenari masculí. Les seves famílies tampoc no estan preparades per acceptar aquesta decisió, i així es desencadena el conflicte intergeneracional que ambdues patiran de manera diferent. A Jess, la seva família li prohibeix jugar a futbol per qüestions de puresa i per no posar en dubte la dignitat hindú, i la mare de Jules creu que no està bé que les noies facin coses pròpies dels nois. Pressuposa que la pràctica d'aquest esport no és femení, virtut que els nois valoren enormement. Per tant, encara que les famílies visquin el problema de manera diferent, per a ambdues, jugar a futbol no encaixa en el seu concepte de feminitat. Si bé per una banda el conflicte generacional sembla que es plantegi per un problema de particularitats culturals, en el sentit que per a la família de Jess el fet de pertànyer a l'hinduisme suposi tota una sèrie de prohibicions, aquest problema queda desplaçat en contraposició a la família de Jules. El film ubica el conflicte en un àmbit més global, denunciant fonamentalment, sempre a través de l'humor, els prejudicis sexistes d'una societat occidental que no està preparada per acceptar certs assumptes que tenen a veure amb la construcció dels gèneres. És també en aquest sentit significatiu el problema que té un dels amics de Jess, que ha de viure d'amagat la seva homosexualitat. Resulta també interessant analitzar el fet de com la directora representa les dues protagonistes i les fa responsables de la seva decisió. Estan segures d'elles mateixes, amb les idees molt clares pel que fa al que són els seus desitjos i aspiracions, i de mica en mica aniran posant ordre a les seves accions per tal de fer entendre la seva voluntat, sense enganys i amb tota honestat.

Amb *Bend it Like Beckham* participem d'una pel·lícula que, tot i utilitzar certs recursos fílmics que l'acosten al llenguatge del cinema més comercial, fuig dels temes recurrents que últimament poblen la cartellera destinada als adolescents. Tot i el recurs del final feliç, que quasi bé converteix la pel·lícula en un conte de fades, el fet que les protagonistes siguin dues heroïnes

que aconseguen els seus objectius, de manera dialogant i mitjançant cap altra força que no sigui la del seu convenciment, ens mostra una altra manera de resoldre els conflictes no gaire usual en el cinema.

Pel·lícula petita, grans resultats

Bend it Like Beckham, tot i comptar amb un pressupost baix, va representar en el panorama cinematogràfic un esdeveniment mediàtic en superar-se, inesperadament, les xifres de la seva recaptació i d'èxit previstos entre el públic juvenil. No és només la seva història, que com ja hem dit, és força inusual, l'aspecte que més notorietat li ha donat. Més aviat, i tal i com Gurinder Chadha (a 1), la directora, afirma en una entrevista, el tema escollit fou un entrebanc a l'hora de trobar finançament i aconseguir que alguna productora s'involucrés en el projecte. És probablement en la manera com la pel·lícula està realitzada, és a dir, en el seu aspecte formal, on trobem la clau del seu èxit.

En el film hi ha presents tot un munt de referencialitats contemporànies que el públic adolescent reconeix i sap interpretar correctament, ja que avui és molt difícil que les pel·lícules no es relacionin amb cap altra disciplina artística o activitat vinculada a l'oci o l'entreteniment. Per exemple, caldria destacar l'habilitat del film a l'hora d'establir vincles amb anècdotes conegudes per tothom que marquen tota una sèrie de complicitats entre la pel·lícula i el públic. Podem mencionar, en aquest sentit, com la mare de Jess manifesta la seva preocupació sobre la sexualitat de la seva filla, fent referència a l'escàndol que es va generar quan es va fer pública l'homosexualitat del cantant George Michael. D'altra banda, el fet d'haver escollit Beckham com a reclam de la pel·lícula tampoc no és una elecció gratuïta, sinó que és per tot allò que el personatge representa en la nostra societat –jugador de futbol, marit d'una ex-Spice Girl, personatge assidu a la premsa del cor, home que té una pàgina web personalitzada, considerat un dels homes més atractius

del món segons diverses enquestes populars...-, que l'ha convertit en un personatge públic a l'abast tant dels nois com de les noies. Ni tampoc no ho és el futbol, esport entorn el qual gira tot el film, tal i com les paraules de la directora corroboren: «Vaig quedar realment astorada quan vaig percebre l'obsessió que els anglesos tenen amb el futbol. Si la seva selecció nacional perd, es poden veure per tot arreu homes plorant i estirant-se els cabells» (*Avui*, 23 d'agost de 2002).

D'altra banda, la pel·lícula connecta també amb un llenguatge audiovisual al qual el públic juvenil està acostumat. Així, per exemple, destaquem la manera com els entrenaments i els partits de futbol han estat filmats. La seva estètica i narrativitat els acosten al format del videoclip: tota una successió de plans molt curts, de pocs segons, utilitzant enquadraments en contrapicat filmats amb unes càmeres especials (a 2) amb un ritme trepidant i acompanyats d'una música amb una base rítmica forta. Podríem afirmar una altra vegada que la pel·lícula s'aproxima a una estètica i tractament formal propis del cinema comercial. Això no obstant, com ja apuntàvem, compta amb un pressupost baix en la producció i fuig voluntàriament de tota l'aurèola que sovint acompanya aquest tipus de cinema evitant recórrer a l'exploatació del *star system*, exceptuant l'actor secundari Jonathan Rhys Meyers, en benefici d'abocar tot el seu interès en la història i recrear les motivacions i els sentiments de les dues protagonistes.

L'interès de la pel·lícula a centrar-se en els sentiments i moments d'intimitat de les protagonistes, la mateixa estètica del film, i també la seva temàtica reivindicativa, la converteixen, en definitiva, en un manifest generacional.

Un cinema coherent

Des de la ressaca històrica i global que es produí en finalitzar la segona Guerra Mundial a Gran Bretanya, gràcies, sobretot, a l'actuació de joves intel·lectuals que sentien i mostraven desacord amb les institucions i les suposades propostes governamentals del moment per superar la crisi i el nou marc europeu, s'inicia una tradició cinematogràfica de forta voluntat contestatària.

Aquesta resolució s'ha mantingut fins a les últimes produccions cinematogràfiques, amb diferents transformacions lògiques implícites pel context històric.

Un dels principals objectius que el *free cinema*, moviment cinematogràfic que s'inaugura en una data molt concreta, entre el 5 i el 8 de febrer de 1956, és parlar de la realitat que ens envolta i focalitzar la principal actuació en la visibilització del món i l'entorn de la classe obrera britànica. A través de la significació del marc quotidià, diferents autors, com Lindsay Anderson o Tony Richardson, pretenien allunyar-se de la tendència cinematogràfica que imperava, que es limitava a relatar històries que giraven al voltant de l'esfera burgesa amb què difícilment la classe obrera podia identificar-se. Parlant per i des d'aquesta població exclosa cinematogràficament, amb un poderós sentit de la col·lectivitat, ubicant els relats en escenaris quotidians amb un to conscientment pessimista (to que s'identificava com a real) i jugant amb un llenguatge poètic que sovint pretenia sublimar aquesta quotidianitat, es constitueixen els trets bàsics d'aquest moviment cinematogràfic, molt influït per la tradició documental.

El 1979, amb l'arribada al poder de Margaret Thatcher i la inauguració del seu règim polític de dretes, que insistia en la privatització de tots els serveis públics de l'Estat, inclòs el del benestar, la desigualtat social ja dividida per la política de classes s'accentua. Amb aquesta nova dècada que el govern conservador enceta, s'esdevenen dos tendències filmiques molt diferenciades entre elles. Una part del cinema britànic es troba comercialment ben integrada als fluxos nacionals. Aquest tipus de films, que es coneixen com al *heritage cinema* (a 3), es confeccionen amb una estètica preciosista, tot ambientant les seves històries enmig d'una exaltació i legitimització de les tradicions britàniques. D'altra banda, si bé la tradició del *free cinema* havia centrat tota la seva atenció a voler ser realistes fent protagonistes aquells que fins ara havien estat allunyats o oblidats de la participació social legitimada, en aquests moments s'apel·la als problemes que es deriven de les desigualtats socials; bona part de la producció que continua amb el llenguatge fil-

mic assentat en el *free cinema* traurà a la llum tota una sèrie d'inestabilitats que es desenvolupen arran dels nous temps i les noves formes d'oci i de relació social. Les temàtiques més habituals en aquestes obres cinematogràfiques, que constituïran el que es coneix com a *british social realism* (*realisme social britànic*), giraran al voltant del problema de les transformacions ètniques, la creació de noves formes d'identitat, les noves formes de convivència entre cultures oposades i comunitats diferents i tot tipus d'injustícia social que s'explotarà al seu entorn. A diferència del *free cinema*, però, es tracta més d'un exercici realista que s'allunya de la tradició documental per centrar-se més en el treball dels actors i en el procés de creació dels personatges, que els situa, molt sovint, en espais destinats a l'oci o a les relacions personals. Així doncs, no és estrany veure, en contraposició amb el refinament de les formes que indirectament el *heritage cinema* explota, els típics *pubs* britànics, on la gent va beguda, els barris perifèrics de les ciutats, allunyats dels mítics espais oberts i del cosmopolitisme urbà, o personatges que pertanyen a diferents subcultures juvenils del moment com a mode de viure, com per exemple la cultura *punk*. La crítica política no és l'objectiu principal ni s'aborda directament. Més aviat, la seva intencionalitat recau a mostrar com es desenvolupa la manera de viure de les persones entorn d'aquest govern, tot tenint en compte les transformacions i la diversitat que es genera al seu voltant. Són testimonis d'aquesta voluntat autors tan consagrats com Ken Loach, Stephen Frears o Mike Leigh.

Ja a la segona meitat de la dècada dels noranta i fins als nostres dies, certs aspectes d'aquest cinema realista i social es continuen conservant, encara que amb certs canvis produïts pel context històric. La pèrdua identitària de la població juvenil i la reivindicació de les diferències regionals, sexuals, ètniques o de gènere, produïdes i accentuades pels efectes de la globalització, són aspectes d'una forta implicació social que, naturalment, repercutiran en la producció cinematogràfica. A partir de tots els diferents trajectes pràctics i emocionals que es desprenen d'aquest nou mapa social, part de l'interès del cinema britànic se

centra altra vegada en la vida de la gent anònima que no pertanyen a una classe benestant, ni tampoc encaixen amb allò que es considera políticament correcte. Des d'una part de la producció cinematogràfica, doncs, es reivindiquen tota una sèrie d'actituds i transformacions personals que queden legitimades gràcies a saber mostrar els seus moments d'intimitat o reflexió per tirar endavant en un món que ni ideològicament dona propostes efectives, ni socialment està preparat per albergar la diferència. La manera de plasmar cinematogràficament aquestes inquietuds oscil·larà entre un llenguatge poètic (*Billy Elliot*), un llenguatge transgressor (*Trainspotting*) o bé un llenguatge que sap connectar amb diferents modes d'expressió de la seva contemporaneïtat (*Full Monty*, *Bend it Like Beckham*).

Així doncs, l'interès promogut pel *free cinema* durant la dècada dels cinquanta de visibilitzar i significar allò quotidià és un dels eixos bàsics a través del qual la tradició cinematogràfica britànica ha sabut construir un dels trets més particulars de la seva identitat, tret que segueix conservant-se quasi cinquanta anys després en pel·lícules tan contemporànies com *Bend it Like Beckham*.

(a 1) **Gurinder Chadha** va començar la seva carrera com a reportera de la BBC i a continuació va a passar a dirigir documentals per al British Film Institute, la BBC i Cannel 4. El seu primer llargmetratge, *Bhaji on the Beach* (1993), va obtenir nombrosos premis internacionals, entre els quals, el Premi del Jurat de Locarno i premis del públic. Fou també nominada als premis BAFTA al millor film britànic, i ella, com a directora, va guanyar el Premi Evening Standard British Film, com a millor direcció novella. *What's Cooking?* (2000), el seu segon llargmetratge, va obtenir una acollida excel·lent per part de la crítica. Fou el primer guió britànic convidat al prestigiós Laboratori de Guions de l'Institut de Sundance. Va rebre el premi del públic al New York Film Critics del 2000 i fou la millor pel·lícula del festival de cinema de Birmingham. El seu tercer i últim treball, amb què s'ha fet molt popular, *Quiero ser como Beckham*, l'ha coescrit amb el seu marit, Paul Mayeda Berges, i Guljit Bindra i ha esdevingut un èxit indiscutible, tant a Anglaterra com a Espanya. Actualment Gurinder Chadha treballa en dos projectes, amb els noms de *Neurotica* i *The Mistress of Spices*.

(a 2) Les escenes dels entrenaments i dels partits de futbol es van planificar per poder-les rodar amb una càmera anomenada Wego, similar a la Stedycam. Aquesta es pot utilitzar per filmar angles molt baixos i preses molt ràpides, encara que necessiten dues persones per fer-la funcionar.

(a 3) Cinema que es remet a una cultura aristocràtica típicament britànica. Alguns dels títols més representatius són: *Chariots of Fire* (*Carros de fuego*); *Gandhi* (1982), de Richard Attenborough; *Una habitación con vistas* (*A Room with a View*) (1986), de James Ivory.

Proposta d'activitats

- Discutiú a classe quins dels fragments del film ens acosten més al cinema que usualment consumim. Entre tots analitzeu aquests fragments i establiu-ne les característiques.
- Valoreu a classe la representació de les dues protagonistes. Les anomenarien heroïnes? Recordeu alguna altra pel·lícula on les protagonistes siguin noies? Estem acostumats que siguin elles i els seus conflictes els eixos a través dels quals es desenvolupen les pel·lícules? Valoreu conjuntament com la directora ha volgut representar-les.
- Proposeu un debat a classe sobre la determinació dels estereotips a través dels quals, sovint, valorem els gèneres. A través de quins mitjans ens construïm una imatge mental del que significa la masculinitat i la feminitat? Són uns conceptes determinants i inamovibles o pel contrari preveuen una gran diversitat i estan en perpetua evolució? Sabríeu dir per què es generen els prejudicis socials entorn aquests conceptes?

- Els estereotips determinen les nostres expectatives del que volem arribar a ser o aconseguir?
- Hi ha alguna diferència i/o semblança entre el tipus de rebuig familiar que viuen les dues protagonistes?
- Com creus que reaccionaria el teu entorn quotidià si realitzassis alguna activitat contrària a les assignades al teu gènere?



- La pel·lícula ens parla de la lluita que dues noies mantenen amb el seu entorn per poder realitzar allò que els agrada i desitgen, jugar a futbol. Al seu voltant s'esdevenen tota una sèrie de situacions, més o menys properes al seu món, que ens donen a entendre que ho tenen molt difícil. Podries enumerar quines són les situacions que et fan pensar que no hi ha lloc per a les noies que volen jugar a futbol? Per què creus que és tan difícil que un joc aparentment popular només estigui destinat als nois? Creus que és fàcil de superar aquestes barreres?

- Observa atentament la següent fotografia i analitza-la.



– Tenint en compte que les persones que han guanyat són les noies de l'equip de natació femenó, quins comentaris faries d'aquest anunci?

– Per quina raó creus que es produeix aquest fenomen?

- Els entrenaments i els partits de futbol estan filmats d'una manera molt concreta. Fes una descripció d'algun moment d'aquests que recordis, tenint en compte el ritme, la música i la durada dels plans.

– Un cop l'has descrit, pots pensar amb un altre tipus de pel·lícula o de situació que es filmi de manera semblant?

7

– Els entrenaments, des de quin punt de vista o angle estan filmats? Per què creus que és així? Creus que si es filmessin els partits amb un pla general o panoràmic serien tan atractius?

- En aquesta pel·lícula, la música hi té un paper molt important. De vegades ens introdueix un ambient o escenari determinat, i, d'altres, ens ajuda a comprendre un estat d'ànim concret. Segons aquestes funcions digues:

– Amb quina finalitat s'utilitza la música a l'hora de filmar els partits de futbol?

– I quan la mare de la Jess està mirant una pel·lícula hindú a casa seva?

– Recordes alguna escena on hi hagi silenci? Creus que té la mateixa funcionalitat que les escenes que tenen música?

- A quina època situaries l'argument de la pel·lícula? Raona la resposta.

- Al llarg de la pel·lícula es fan moltes referències a personatges coneguts. Pots anomenar-ne almenys tres?
 - Per què creus que la directora ha volgut que aquests personatges figuressin en el seu guió?

- Recorda el barri on viuen les protagonistes. Diries que viuen al centre de la ciutat o en un barri perifèric? Consideres que a la pel·lícula es mostra la típica imatge que sempre es veu de Londres? N'has vist alguna que reconeguis?

– Les dues protagonistes del film viuen al barri londinenc de Southall. N'havies sentit a parlar mai? Només havent vist la pel·lícula, sabries descriure'l?

- Southall és un barri perifèric de Londres molt tradicional, on viu un gran nombre de famílies i persones provinents de l'Índia i de Pakistan. Intenta buscar més informació sobre aquest barri i, segons la informació que en trobis, reflexiona sobre la tradició migratòria anglesa.

- Creus que la immigració es viu al mateix nivell al nostre país? Només mirant la pel·lícula, sabries argumentar-ho? Quines diferències creus que hi ha?

- Creus que aquesta tradició migratòria té alguna relació amb el colonialisme anglès?

- De Londres, en diuen que és una de les ciutats més cosmopolites del món. Reflexiona i escriu sobre aquesta afirmació. Què significa cosmopolita? Segons quines fonts sabem que aquesta afirmació és certa?

Sinopsi

Jess, una noia d'origen pakistanès, viu sota les pressions de la seva família, que pretén que continuï les tradicions i trobi un bon marit. Però ella té un altre somni: vol ser una gran jugadora de futbol. Gràcies als suport de la seva amiga Jules aconseguirà entrar en un equip femení i jugar en competicions. Aquest fet genera un greu enfrontament familiar, perquè consideren que una noia hindú no pot practicar aquest esport.



PROGRAMA DE MÀ - SECUNDÀRIA

Títol original: *Bend it Like Beckham*

Direcció: Gurinder Chadha

Guió: Gurinder Chadha, Paul Mayeda Berges, Guljit Bindra

Producció: Deepak Nayar, Gurinder Chadha. Gran Bretanya, 2002

Interpretació: Parminder K. Nagra, Keira Knightley, Jonathan Rhys-Meyers, Anupam Kher, Archie Panjabi, Shaznay Lexis, Frank Harper

Versió: anglesa, subtitulada al castellà

Durada: 112 minuts

Gurinder Chadha, amb aquesta pel·lícula, presenta la història de dues noies que comparteixen un somni comú. Les dues, que viuen al mateix barri però que són d'origen diferent, hauran de fer front a les adversitats del seu entorn per aconseguir el que desitgen, i per fer sentir les seves opinions, per més estranyes que resultin, a qui els envolta. I és que la pel·lícula, hàbilment, posa en veu de les protagonistes un desig que encara avui no tothom està preparat per entendre i compartir. Normalment, i sobretot en l'escenari televisiu, la pràctica esportiva en general, i el futbol en concret, són temes o interessos que s'han dirigit quasi exclusivament al gènere masculí. A partir d'aquesta premissa, la pel·lícula posa en joc aquesta intransigència de gènere i proposa, sempre en clau d'humor, que els personatges resolguin una situació que trenca uns esquemes socials molt ben definits: Jess i Jules, les dues protagonistes, saben i volen jugar a futbol, i, si pot ser, a nivell professional.

Intencionadament, el film ens proposa unes protagonistes no gaire usuals en el panorama cinematogràfic actual. Jess i Jules, dues noies responsables, amb ambició, honestes i lluitadores, s'enfronten a tot el món només amb la força de la seva voluntat. Encara que cadascuna mantingui una lluita

personal determinada pel seu entorn familiar, ja que ambdues practiquen creences diferents, els seus problemes giren entorn d'un eix comú. El qüestionament de la seva feminitat és el que es posa en joc contínuament, bé sigui polemitzant les seves preferències sexuals, bé sigui pressionant-les per buscar un company sigui com sigui, bé sigui posant en dubte la seva puresa.

A mesura que la pel·lícula va desenvolupant la seva trama, observarem com les noies aniran fent sentir la seva veu i lluitant per allò en què creuen realçant els seus moments d'intimitat i reflexió, que convertirà la pel·lícula en poc menys que en un manifest generacional.

Però no és només pel tema de la pel·lícula pel que pensem que es tracta d'una declaració d'intencions juvenil; és també per la seva posada en escena, que procura mantenir un ritme ascendent. És a dir, el film procura sostenir l'esperança fins al final, tot coquetejant amb l'estètica del videoclip (sobretot quan es filmen els partits de futbol) i alternant les diferents escenes que ens mostren el coratge de les noies amb fragments dels seus partits, que, de mica en mica, les condueixen al triomf. Malgrat que el final respongui a la lògica d'un conte de fades, el

film resol de manera coherent el fet de voler aproximar-se a un cinema de caràcter juvenil sense més pretensions que mostrar unes inquietuds pròpies dels adolescents.

D'altra banda, hem de tenir en compte que la pel·lícula s'inscriu en una manera de fer cinema que hereta alguns trets característics del que es coneix com a Cinema Social Britànic¹ en centrar la seva història en la vida de persones anònimes, properes als espectadors i espectadores, i que articula la seva història en un marc quotidià i reconeixible. Fixem-nos en el barri on viuen les protagonistes: és un barri perifèric de Londres, allunyat del centre i de les modes que fan de la ciutat la capital cosmopolita que tothom coneix. Fixem-nos també en les famílies de les protagonistes, on treballen, els seus costums, la seva actitud. Potser la família de Jess és la que ens crida més l'atenció, principalment per la seva tradició hindú, però tot i així no són persones que ens resultin llunyanes, amb qui no hi tinguem res en comú. De fet, una de les inquietuds de la directora, que també és hindú, era mostrar a la gran pantalla la seva tradició de la manera més humana possible, deixant de banda tots aquells tòpics i estereotips generats al voltant d'aquesta cultura i fent visible que sovint les persones, encara que pertanyin a diferents cultures, tenen reaccions molt semblants. Reforçant el caràcter generacional del film, del qual hem parlat anteriorment, la pel·lícula desplaça el seu interès principal de mostrar les diferències culturals britàniques per centrar-se més en la relació que dues adolescents mantenen amb les seves famílies i amb quins tabús o prejudicis s'ha d'enfrontar el jovent d'avui.

Comentaris de la crítica

«Dice la prensa británica que el éxito en la taquilla de *Quiero ser como Beckham* tiene su explicación en la mezcla de elementos que ya han funcionado en otras cintas inglesas: una pizca de choque cultural, otro poco de rebeldía adolescente al querer seguir una vocación y cierto reflejo humorístico de la realidad social británica. La directora, Gurinder Chadha, confiesa que la historia nació durante la disputa del Mundial 98 y a partir de la imagen de los llantos de miles de británicos por la calle al saberse eliminados del torneo...».

Fotogramas, setembre de 2002

«Está claro que a estas alturas se puede hablar de un nuevo género en el cine inglés. Se trata de una variante de la comedia que podemos definir como social con humor, frente al drama realista social sin humor que representan Ken Loach o Mike Leigh. *Full Monty* fue la primera de las películas de esta línea que ha tenido excelentes ejemplos en *Billy Elliot* o *Oriente es Oriente*. *Quiero ser como Beckham* se inscribe de pleno en esta corriente».

Núria Vidal. *Fotogramas*, novembre de 2002

1- Cinema social britànic: tradició filmica, consolidada sobretot a la dècada dels vuitanta, que concentra el seu interès en la representació de diferents temes que reflecteixin les alteracions socials del seu temps, com el problema de les transformacions ètniques, la creació de noves formes d'identitat, les noves formes de convivència entre diferents comunitats i tot tipus d'injustícies socials que esdevindran arran dels canvis polítics. Aquest cinema treballa molt la interpretació dels actors i actrius i insisteix a mostrar diferents escenaris quotidians que fins llavors havien estat ancorats en una marginalitat oculta.